

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **AUNOSTAV s.r.o.**
sídlem Körnerova 461/11, Brno
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, č. j. JMK 156889/2019, sp. zn. S-JMK 151274/2019/OD/Šv,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Židlochovice (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 29. 8. 2019, č. j. 204478/2018/5, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla registrační značky dne 17. 1. 2018 v 08:46 hod. v obci Těšany č. p. 275 překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť mu byla naměřena rychlost 59 km/h. Za toto jednání uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Ke dni zahájení řízení s žalobcem totiž nebylo pravomocně zastaveno řízení o přestupku řidiče vozidla. Ustanovení § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu je nutné interpretovat tak, že podmínkou zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla je pravomocné zastavení řízení o přestupku řidiče. V opačném případě by byla souběžně vedena dvě řízení a odvolací orgán by „musel“ odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení zamítnout, neboť jinak by muselo být zastaveno i řízení proti provozovateli, a to už by nemohlo být opětovně zahájeno.
3. Krajský úřad nadto disponoval dostatečným důkazem – vyjádřením provozovatele, doplněným doznáním řidiče o tom, že vozidlo řídil. Měl-li přesto jakoukoli pochybnost, nic mu nebránilo pokračovat v dokazování.
4. Žalobce dále namítá, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy a proto je nelze použít jako důkaz. Záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem a měření provedla obecní policie. Obecní policie ovšem v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), nezveřejnila informaci o zřízení tohoto systému. Žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval tím, zda bylo zřízení stálého technického systému vhodným způsobem uveřejněno. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a zároveň nezákonné, neboť tato zákonná podmínka nebyla splněna.
5. Skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku dle žalobce zároveň nemá oporu v zákoně, a představuje proto překročení pravomoci obecní policie. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123, je pořízení záznamu bez vědomí kontrolované osoby přípustné pouze tehdy, je-li to v souladu se zákonem a zároveň je takový zásah nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Je nesporné, že zákon výslovně neumožňuje obecní policii pořizovat důkazy skrytým způsobem, naopak dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii by mělo být pořizování důkazních prostředků pro veřejnost transparentní a viditelné. Skutečnost, že jde o zásadní vadu rozhodnutí, konstatoval například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31.

6. Žalobce, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Dostát požadavkům § 24b zákona o obecní policii lze sice i jinými způsoby, nicméně v daném případě tak učiněno nebylo. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny a porušují právo na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel. Důkaz fotografiemi je proto nezákonný a nepřijatelný.
7. Dále žalobce namítá zkrácení na svém právu vznést námitku podjatosti oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nebyl vyrozuměn o tom, kdo bude v odvolacím řízení rozhodovat, třebaže na to má dle zákona nárok. Na žádost zástupce žalobce o sdělení jména oprávněných úředních osob žalovaný vůbec nereagoval. Žalobci tak nebylo umožněno namítat podjatost, což bylo dle přesvědčení žalobce cílem žalovaného.
8. Žalobce proto namítá, že oprávněné úřední osoby Mgr. Š. a Mgr. F. jsou vůči němu podjaté, neboť jejich postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažily žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat, zřejmě v důsledku negativního citového vztahu k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností, což zavrhuje nutnost vyššího pracovního výkonu úředních osob. Mgr. F. taktéž nepravdivě obviňuje zástupce žalobce z obstrukcí. Paušální negativní přístup ke všem věcem určitého zástupce může dle žalobcem citované judikatury vést až k pochybnostem o nestrannosti soudce. Obsahově identickou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, kde vyjádřil jednoznačný názor, že není-li účastník řízení ke své žádosti poučen o oprávněných úředních osobách, a tvrdí-li jejich podjatost, jde o vadu řízení, pro kterou soud rozhodnutí zruší.
9. Obecní policie nebyla dle žalobce oprávněna v daném místě měřit, neboť jednala mimo svou pravomoc. Dle § 1 odst. 5 a § 3a zákona o obecní policii plní obecní policie své úkoly na území obce, která je jejím zřizovatelem. Na území jiné obce smí plnit úkoly jen tehdy, uzavře-li obec, jež je jejím zřizovatelem, veřejnoprávní smlouvu s obcí, na jejímž území své úkoly plní. V nynější věci mělo k přestupku dojít na území obce Těšany. Dle žalobce žádná veřejnoprávní smlouva mezi obcí Židlochovice a obcí Těšany. Opak přitom nevyplývá ani ze správního spisu, přestupek byl proto zjištěn v rozporu se zákonem.
10. Ve výroku rozhodnutí nebylo dle žalobce dostatečně určité vymezeno místo spáchání přestupku. Měření proběhlo v obci Těšany u domu č. p. 275, nicméně dům č. p. 275 je rohovým domem, ke kterému přiléhají dvě pozemní komunikace. Není-li určena pozemní komunikace, na níž mělo k protiprávnímu jednání dojít, nelze přezkoumat ani skutkové okolnosti či úpravu nejvyšší dovolené rychlosti na takové komunikaci a nelze ani učinit závěr, že jde o přestupek.
11. Žalobce dále namítá, že nebyla splněna podmínka dle § 79a zákona o silničním provozu. Policie České republiky stanovila, že rychlost smí být v daném místě obecní policií měřena jen za podmínky, že stacionární měřič rychlosti bude umístěn na základě povolení místně příslušného stavebního úřadu. Žádné takové povolení vydáno nebylo a ani správní orgán netvrdí opak, měření tudíž bylo nezákonné.

12. Konečně žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné i z důvodu nesprávného vypořádání námitky podjatosti, kterou vznesl dne 17. 12. 2018 před správním orgánem prvního stupně. Důvody podjatosti byly zaměstnanecký vztah osob k územně samosprávnému celku a motivace úředních osob k určitému způsobu rozhodování. Zejména žalobce poukázal na skutečnost, že rozpočet obce Židlochovice počítá s nemalými příjmy z výběru pokut, proto jsou úřední osoby motivovány k tomu, aby ukládaly pokuty v co nejvyšší možné míře. Pakliže správní orgán k námitce nepřihlédl, o čemž žalobce informoval pouhým sdělením, postupoval nezákonně. Bylo na místě, aby vznesená námitka byla řádně vypořádána a žalobce se mohl proti tomuto vypořádání odvolat. Žalobce přitom trvá na tom, že s ohledem na plánované příjmy z pokut je tlak na úředníky, aby pokuty ukládali, enormní. Skutečnost, že právě tvrzené důvody mohou zakládat podjatost, byla konstatována i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, sp. zn. 1 Afs 363/2018).
13. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že o odvolání žalobce proti usnesení o zastavení řízení ve věci přestupku řidiče rozhodl rozhodnutím, v němž jsou žalobní námitky vypořádány. Součástí spisu je i dokumentace o schválení úseků pro měření ze strany Policie ČR, tento dokument je dostupný i na stránkách města Židlochovice v rubrice „Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla“. Dle § 79a zákona o silničním provozu není viditelné označení měřeného úseku podmínkou provedení měření. Informace o oprávněné úřední osobě se žalobci dostalo v napadeném rozhodnutí. Ničím nepodložené spekulace žalobce však nemohou být relevantním důvodem podjatosti úřední osoby. Veřejnoprávní smlouva o výkonu úkolů obecní policie mezi městem Židlochovice a obcí Těšany je datována dnem 24. 4. 2017 a je veřejně dostupná na internetových stránkách města Židlochovice. Vzhledem ke všem podkladům správního spisu je evidentní, že k přestupku došlo na silnici II/380, která prochází obcí Těšany. Druhou pozemní komunikací, která se nachází poblíž domu č. p. 275 je místní komunikace pro vjezd do areálu těšanské pily, která je přehrazena bránou. I zde smí jet řidič nejvýše 50 km/h. Samotná stavba sloupu radaru probíhá na základě územního souhlasu v samostatném správním řízení. Vydání územního souhlasu dle žalovaného není třeba v přestupkovém řízení prokazovat. Ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu stanoví, že úřední osoba není vyloučena, pokud je pochybnost o její podjatosti dána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním či jiným obdobným vztahem k územnímu samosprávnému celku. Námitka podjatosti ze dne 18. 12. 2018 tuto definici naplňuje, proto k ní žalovaný nepřihlédl. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
16. Žaloba **není** důvodná.

17. Žalobce namítá nezákonný postup městského úřadu spočívající v zahájení řízení předtím, než nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče. Namítá také nezákonnost zastavení řízení proti řidiči, protože ten se doznal, což potvrdil i provozovatel vozidla.
18. Usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče ze dne 29. 11. 2018 městský úřad obviněnému doručil dne 4. 12. 2018. Příkazem doručeným dne 9. 12. 2018 městský úřad zahájil řízení s žalobcem. Dne 29. 1. 2019 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým zamítl odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 2. 2019. Rozhodnutí městského úřadu o vině žalobce bylo vydáno dne 29. 8. 2019.
19. Podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku spáchání skutku neprokázal. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem ke zjištění totožnosti jeho řidiče. V opačném případě nebudou existovat podmínky odpovědnosti provozovatele.
20. Je pravdou, že zákon nepředpokládá možnost paralelního vedení řízení s označeným řidičem i provozovatelem vozidla. K zahájení řízení s provozovatelem by správní orgán měl přistoupit pouze tehdy, pokud se jeho snaha zjistit skutečného řidiče ukáže být marnou a řízení z toho důvodu buď ani nezahájí a věc odloží, anebo zahájené řízení zastaví.
21. Proti usnesení o zastavení řízení se nicméně řidič může odvolat. Odvolání ale nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 správního řádu). Toto rozhodnutí je tak předběžně vykonatelné, resp. vyvolává jiné právní účinky (§ 74 odst. 1 a 3 správního řádu). Chybějící odkladný účinek odvolání má vliv nejenom na vykonatelnost rozhodnutí, která nejčastěji znamená jeho exekuční proveditelnost (tj. nucený výkon povinnosti z rozhodnutí plynoucí veřejnou mocí). I rozhodnutí, která pojmově nedisponují znakem vykonatelnosti, vyvolávají jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu (viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2020. s. 411-413). V důsledku těchto právních účinků nastává právní stav upravený ve výrokové části usnesení jeho oznámením. Děje se tak bez ohledu na případně podané odvolání.
22. Za takový jiný právní účinek rozhodnutí krajský soud považuje i oprávnění správního orgánu projednat přestupek s provozovatelem vozidla. Vydáním usnesení o zastavení řízení správní orgán deklaruje, že marně vyčerpал své možnosti sankcionovat označeného řidiče. I přesto, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, spáchání přestupku označenému řidiči neprokázal.
23. Podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení řidič nemůže dosáhnout příznivějšího výsledku. Jediným logickým důvodem podání odvolání řidičem proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení je natáhnutí celého řízení s cílem dosáhnout prekluze subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla. S tímto úmyslem zcela zřejmě podával

odvolání i obviněný v tomto případě. K zastavení řízení nicméně vedla v první řadě jeho pasivita. Obviněný řidič se bez omluvy nedostavil k ústnímu jednání. Jeho následné vyjádření se časově protnul s vydáním usnesení o zastavení řízení (bylo správnímu orgánu doručeno stejného dne) a ani v něm obviněný výslovně neuvádí, že v době spáchání přestupku řídil vozidlo on. Následně podané blanketní odvolání bylo doplněno toliko vyjádřením žalobce a obviněný řidič se již nevyjádřil. Je proto očividné, že neměl zájem na jiném výsledku řízení. Šlo mu jen o jeho prodloužení. Za této situace je zcela pochopitelné, že městský úřad řízení se žalobcem zahájil, aniž by vyčkal na rozhodnutí o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení (obdobně se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 9. 6. 2021, č. j. 41 A 51/2019 – 35).

24. Celá situace se již na první pohled jeví absurdně. Obviněný se bránil proti tomu, že ho městský úřad neshledal vinným ze spáchání přestupku. Činil tak, aniž by skutečně a vážně usiloval o to, aby správní orgán ve věci přestupku rozhodl jinak, např. tvrzením, že se přestupku dopustil, případně že městský úřad měl zastavit řízení či odložit věc z jiného důvodu. Nelze přitom opomíjet, že správní orgány nemohou obviněnému klást k tíži, že se procesně přípustným způsobem nedoznal. Na druhou stranu správní proces nemůže být sledem bezúčelných úkonů správního orgánu, které bez potřebné součinnosti účastníka řízení nemohou vést k žádnému smysluplnému cíli. Výklad, který umožňuje správnímu orgánu zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla dříve, než odvolací orgán rozhodne o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku řidiče, je tím spíše rozumný právě v případech jako je nyní věc – pokud odvolání nemá rozumný smysl nebo vykazuje znaky obstrukce.
25. Zahájí-li správní orgán řízení s provozovatelem dříve, než nabude právní moci usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, vystavuje se tím riziku, že odvolací orgán toto usnesení zruší. Tento postup však nijak nezasáhne do práv provozovatele vozidla. Zahájením řízení nedochází k autoritativnímu rozhodnutí o právech a povinnostech jeho účastníka. K tomu vede až samotné vydání rozhodnutí ve věci, proti kterému se pak provozovatel vozidla může také bránit tvrzením o nesplnění procesních předpokladů pro projednání dané věci. Kromě toho platí, že projednání přestupku provozovatele vozidla, které citovaný § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu správními orgány před zastavením řízení o přestupku řidiče zapovídá, se v prvním stupni dovršuje až vydáním rozhodnutí, nikoliv samotným zahájením řízení.
26. Je třeba přihlédnout i k tomu, že k vydání rozhodnutí o vině žalobce došlo až poté, co pravomocně rozhodl odvolací orgán o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení (rozhodnutí o zamítnutí odvolání nabylo právní moci dne 4. 2. 2019, rozhodnutí o vině žalobce městský úřad vypravil dne 29. 8. 2019). V té době již bylo nepochybné, že k postižení obviněného nedojde. Podmínky pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla proto existovaly.
27. K dostatečnému zjištění pachatele přestupku řidiče nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení řidiče učiněného před zahájením přestupkového řízení. Ani ve spojení s označením konkrétního řidiče provozovatelem vozidla. Podle § 125h odst. 6 věty druhé zákona o silničním provozu se písemné sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla namísto uhrazení určené částky považuje za podání vysvětlení. Podle § 137 odst. 4 správního řádu však záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr

přítom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018 – 34, bod 19 a další tam citovaná judikatura). Jak již bylo uvedeno, obviněný se nezúčastnil ústního jednání a skutečnost, kdo v době spáchání přestupku řídil vozidlo, nevyplývá ani z následného vyjádření obviněného či jiných podkladů shromážděných ve spise. Správní orgány proto nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení.

28. Žalobce dále namítl, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému.
29. Ze záznamu o přestupku je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo v nynějším případě prováděno v automatizovaném režimu.
30. Podle § 79a zákona o silničním provozu je *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
31. Podle § 24b zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů zřízeny stálé automatické technické systémy, *je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má být veřejnost informována o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na webových stránkách obce či obecní policie, případně i v periodiku dostupném na internetu nebo jiným vhodným způsobem. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že *„zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce“*. Podstatné přitom je, zda byla taková informace zveřejněna i v době spáchání přestupku.
33. Skutečnost, zda byla informace o zřízení automatického technického systému v nynější věci v uvedeném smyslu zveřejněna, ze správního spisu nevyplývá. Jelikož však žalobce v průběhu správního řízení tímto směrem ničeho nenamítal, nejedná se o vadu rozhodnutí a krajský soud se mohl touto dílčí skutkovou okolností zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 214/2017 – 41, a ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019 – 29).
34. Na návrh žalovaného provedl soud při jednání důkaz obsahem internetových stránek obce Židlochovice (www.zidlochovice.cz), kde se nachází dokument „Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Těšany“ ze dne 8. 6. 2017, v němž je uvedena mimo jiné informace o měření rychlosti v obci Těšany před rodinným domem č. p. 275. Při jednání nebylo zjištěno, kdy byl uvedený dokument na internetové stránky obce Židlochovice vložen.
35. Krajský soud dále provedl důkaz obsahem internetových stránek obce Těšany (www.outesany.cz, stav zjištěn krajským soudem k 30. 7. 2021), kde se v rubrice Krátké zprávy nachází článek s názvem „Nový radar v obci Těšany“, který byl na tyto stránky

vložen dne 2. 11. 2017. V článku se pojednává o tom, že poblíž bytového domu byl instalovaný stacionární radar k měření rychlosti jízdy vozidel projíždějících obcí Těšany. Součástí článku je i fotografie bytového domu včetně radaru.

36. Krajský soud využil dále webový archiv dostupný na adrese <https://web.archive.org>, který provozuje nezisková organizace Internet Archive. Tento nástroj archivuje internetové stránky a umožňuje jejich zobrazení k určitému datu zpět v čase. Krajský soud dne 30. 7. 2021 vyhotovil snímky obrazovky internetových stránek obce Těšany tak, jak se zobrazovaly ke dni 6. 11. 2017. Na stránkách obce se již v této době nacházel odkaz na stejný výše uvedený článek. Informace o zřízení stálého automatického technického systému se tedy na internetových stránkách prokazatelně nacházela již v listopadu roku 2017. Třebaže jiné časové verze zřejmě archivovány nejsou, považuje krajský soud uvedená zjištění za dostačující pro závěr o tom, že informace o zřízení automatického technického systému v obci Těšany byla ke dni spáchání přestupku (tj. leden 2018) uveřejněna způsobem, který Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako vhodný a dostatečný, tj. na internetových stránkách obce. Námitku proto krajský soud shledal nedůvodnou.
37. K námitce zákazu „skrytého zaznamenávání silničního provozu“ krajský soud uvádí, že z citované úpravy § 79a zákona o silničním provozu vyplývá oprávnění obecní policie měřit rychlost vozidel. Z povahy věci je s takovým měřením spojeno zaznamenání jeho výsledků, v opačném případě by tato zákonná pravomoc nemohla vést ke sledovanému cíli – regulaci chování účastníků silničního provozu. Zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno.
38. Dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, *je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných*. Toto ustanovení zakotvuje pravomoc obecní policie pořizovat při plnění jejích úkolů záznamy z veřejně přístupných míst. Neukládá jí však povinnost o provádění každého záznamu dotčené osoby prokazatelně informovat.
39. Jak již bylo uvedeno, informace o zřízení stálého automatizovaného technického systému byla v nynější věci uveřejněna vhodným způsobem ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pokud žalobce spatřuje utajení či „skryté měření“ pouze ve skutečnosti, že místo měření nebylo označeno dodatečnými značkami informujícími o měření nebo jiným vizuálně nápadným způsobem, z žádného právního předpisu neplyne povinnost obecní policie při plnění úkolů v rámci zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku na úseku silničního provozu takovým způsobem postupovat. Napadené rozhodnutí proto z tohoto důvodu nelze hodnotit jako nezákonné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 66/2019 – 33).
40. Žalobcem odkazovaná judikatura je v nynější věci nepřiléhavá, neboť se týká pořízení audiovizuálního záznamu v rámci kontroly taxikáře uvnitř jeho automobilu při výkonu činnosti. Nejvyšší správní soud vzal mimo jiné v úvahu, že důležitým faktorem pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná a nakolik je snímání záznamovým zařízením zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce. V nynější věci však došlo k pořízení záznamu na veřejně přístupném místě (nikoliv uvnitř automobilu) a měření bylo zaměřeno na automobil a nikoliv jednotlivce (ostatně, řidiče nebylo možné podle

záběrů ani identifikovat). Ani obecná námitka porušením práva k osobním údajům proto není důvodná. Povinnost označit místo měření svislými dopravními značkami taktéž správním orgánům ze zákona neplyne, čehož si je vědom i žalobce.

41. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
42. Krajský soud ověřil ze správního spisu, že žalobce v odvolání požádal o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání. Na žádost žalobce správní orgány již nijak nereagovaly. Takový postup, kdy je účastník řízení o tom, kdo ve věci rozhodoval, prakticky vyrozuměn až v napadeném rozhodnutí, kdy již nelze vznést námitku podjatosti, představuje vadu řízení, která však nemusí mít vždy vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018 č. j. 3 As 11/2017 - 42). Důvody, pro které účastník řízení považuje úřední osobu za podjatou, lze totiž následně uplatnit v žalobě. Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 - 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 - 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 - 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 - 57).
43. Z uvedené judikatury dále vyplývá, že námitka podjatosti není důvodná, spočívá-li v obecných tvrzeních, že úřední osoba žalobci úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě s cílem jej poškodit; nebo spočívá-li v tvrzení předpojatosti či negativních emocí osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec obviněného zastupuje. Také pokud uplatní účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 - 32).
44. Také v nynější věci žalobce podjatost úředních osob spatřuje zejména v jejich postupu v nynějším řízení, hodnocení procesních úkonů zástupce žalobce jako obstrukcí a obecně negativní „náladě“ vůči zmocněnci žalobce ve správním řízení (který dle vlastních slov ve vztahu k oprávněným úředním osobám „zavdává nutno vyššího pracovního výkonu“), což ovšem již *a priori* pochybnosti o podjatosti těchto osob založit nemůže. Tím se nynější případ liší od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 - 21, v níž naopak žalobce konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB. Je proto třeba uzavřít, že postup žalovaného představuje vadu řízení, která ovšem v nynějším případě vliv na zákonnost rozhodnutí neměla.
45. Žalobce ve správním řízení nenamítal, že by obecní police jednala mimo svou pravomoc proto, že nebyla uzavřena veřejnoprávní smlouva dle § 3a zákona o obecní policii. Ani zde tedy není na místě vytýkat žalovanému, že se touto otázkou v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval.
46. Podle § 1 odst. 5 zákona o obecní policii *obecní policie může jí svěřené úkoly plnit i na území jiné obce, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon*. Podle § 3a zákona o obecní policii

obec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy. Veřejnoprávní smlouva vyžaduje ke svému uzavření nebo změně obsahu souhlas krajského úřadu. O udělení souhlasu rozhoduje krajský úřad v přenesené působnosti.

47. Krajský soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů na internetových stránkách obce Židlochovice a Jihomoravského kraje, že veřejnoprávní smlouva o výkonu úkolů obecní policie byla podepsána dne 24. 4. 2017. Podle této smlouvy Městská policie Židlochovice bude vykonávat na území obce Těšany úkoly obecní policie, a to ode dne nabytí právní moci rozhodnutí krajského úřadu o udělení souhlasu s uzavřením smlouvy na dobu neurčitou. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 5. 2017 a je na internetových stránkách obce Židlochovice taktéž dostupné. Oba dokumenty provedl krajský soud při jednání jako důkaz. Námitka nedostatku pravomoci Městské policie Židlochovice plnit úkoly obecní police na území obce Těšany z důvodu absence příslušné veřejnoprávní smlouvy proto taktéž není důvodná.
48. Co se týče místa spáchání přestupku, v rozhodnutí městského úřadu je uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku „dne 17. 1. 2018 v 08:46 hod. v obci Těšany, č. p. 275“.
49. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.* Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu.
50. Jak uvedl Nejvyšší správní soud s odkazem na bohatou předchozí judikaturu v rozsudku ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42, místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku. V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.
51. Vymezení místa spáchání přestupku je dle krajského soudu v nynější věci z hlediska sledovaného účelu dostatečné. V rozhodnutí je číslem popisným specifikována budova, u které k přestupku v obci Těšany došlo. Kolem uvedeného domu přitom vede silnice II. třídy II/380. Na jiné komunikaci (tj. vjezd do uzavřeného areálu z jedné strany domu a sjezd z druhé strany domu) ke spáchání vytýkaného přestupku ani prakticky dojít nemohlo. Žádné konkrétní okolnosti o odlišné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti na uvedené komunikaci v okolí daného domu žalobce ani nevznáší. Určení místa spáchání přestupku proto shora nastíněným požadavkům vyhovuje.

52. Jak již bylo shora uvedeno, dle § 79a zákona o silničním provozu je obecní police oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Měření prováděné obecní policií je tak podmíněno (pouze) tím, že může být prováděno pouze na místech výslovně určených Policií ČR.
53. Ve správním spise je založen dokument ze dne 8. 6. 2017 s názvem „*Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Těšany*“ vydaný příslušným odborem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Podle tohoto dokumentu policie určuje pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice místa v obci Těšany před rodinným domem č. p. 272 a č. p. 275. Platnost stanoviska je 2 roky od jeho vydání.
54. Dle krajského soudu proto není sporné, že měření bylo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu provedeno na místě určeném Policií ČR. Již na základě toho lze uzavřít, že měření bylo provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť jedinou podmínkou, které dané ustanovení pro měření obecní policií stanoví, je právě to, že tak může činit výlučně na místech určených Policií ČR (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 195/2018 – 46).
55. Na uvedené závěry pak nemá žádný vliv skutečnost, že policie v daném stanovisku doplnila, že umístění stacionárního měřiče bude provedeno na základě povolení místně příslušného stavebního úřadu. Jednak se nejedná o podmínku ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Za druhé, smyslem uvedeného ustanovení je, aby měření probíhalo v místech, která jsou riziková z hlediska bezpečnosti silničního provozu. Právě z tohoto pohledu je souhlas policie s místem měření podstatný, ostatně i nyní odkazované stanovisko se výslovně odvolává na zajištění bezpečnosti silničního provozu v daných lokalitách, zejména bezpečnost chodců a zmírnění negativních vlivů silničního provozu. Vyjadřovat se k umístění stacionárního měřiče rychlosti z územně plánovacího či stavebně technického hlediska policii ve vyjádření dle § 79a zákona o silničním provozu nepřisluší. Z obou důvodů má krajský soud ve shodě s žalovaným za to, že zkoumání okolností, zda bylo v dané věci měřicí zařízení umístěno na základě pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu, dalece přesahuje to, co je ze skutkového hlediska nutné pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí.
56. Podle § 14 odst. 3 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Podle § 14 odst. 2 správního řádu úřední osoba není vyloučena, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.*
57. Žalobce vznesl v řízení před městským úřadem dne 18. 12. 2018 námitku podjatosti všech zaměstnanců městského úřadu, neboť pokuty jsou příjmem obecního rozpočtu, a úřední osoby jsou tak motivovány k rozhodování ve prospěch obecní kasy. Požadoval proto doplnit dokazování o podklady o odměňování úředních osob, počtu vydaných odsuzujících rozhodnutí atd. Uvedenou skutečnost zjistil žalobce ke dni podání námítky z vlastních zdrojů.

58. K uvedené námitce městský úřad sdělením ze dne 29. 1. 2019 žalobce informoval o tom, že k námitce podjatosti nebude dle § 14 odst. 2 správního řádu přihlížet, neboť v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu skutečnost, že určená částka pokuty je příjmem obce, nezakládá důvodnou obavu, že nebude při rozhodování postupováno nestranně.
59. Je pravdou, že dle zákona je rozhodování o námitce podjatosti založeno na hierarchickém principu a směřuje-li tedy námitka podjatosti proti všem osobám na všech stupních hierarchie správního orgánu, rozhoduje o ní služebně nadřízený orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 2/2013 – 22). Uvedené však nelze absolutizovat a konkrétní věc posuzovat odtrženě od jejího kontextu.
60. Žalobce v žalobě uvádí, že podjatost všech oprávněných úředních osob odvozoval v uplatněné námitce podjatosti ze dvou skutečností – zaměstnaneckého poměru a motivace úředních osob k určitému způsobu rozhodování. Zde však není možné přehlédnout, že motivaci k určitému způsobu rozhodování odvozuje žalobce konkrétně právě ze zaměstnaneckého poměru těchto osob k územně samosprávnému celku. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný nepochybil, pokud k námitce podjatosti dle § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlédl. Svůj postup žalobci dostatečným způsobem odůvodnil ve shora uvedeném sdělení.
61. Obecně není pochyb, že pokud by byli zaměstnanci správního orgánu systémem odměňováni motivováni k vydávání rozhodnutí o určitém obsahu, byla by taková skutečnost důvodem pro pochybnosti o jejich podjatosti (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Afs 363/2018 – 113).
62. V nynější věci však tímto způsobem námitku podjatosti žalobce ani neformuloval, zdůrazňoval toliko obecný tlak zaměstnavatele v důsledku zaměstnaneckého poměru. Poté konstatuje, že je nutné prověřit, zda zaměstnavatel „*tuto podjatost interními mechanismy ještě neprohlubuje např. systémem odměn za počet odsuzujících rozhodnutí*“. Tuto část podání však krajský soud jako dostatečně konkrétní a alespoň rámcově odůvodněnou námitku podjatosti nevyhodnotil. Fakticky se totiž jedná o požadavek, aby na základě ničím nepodložených spekulací žalobce bylo provedeno jakési svého druhu šetření za účelem teprve zjištění indicí o možné podjatosti, ale daleko spíše za účelem prodloužení celého správního řízení.
63. Jak nadto uvedl opakovaně Nejvyšší správní soud, není pochybením správního orgánu, pokud nevyhoví požadavku účastníka řízení na provedení dokazování (spočívajícího v provedení analýzy rozhodovací praxe zaměstnanců a jejich odměňování), pakliže účastník řízení neodůvodní podání námitky podjatosti tak, aby se jeho obavy jevíly správnímu orgánu alespoň jako pravděpodobné. Dovodit namítanou podjatost všech zaměstnanců žalovaného by nebylo možné ani provedením důkazu informacemi o odměnách zaměstnanců městského úřadu. Z toho, že součástí platu zaměstnanců správních orgánů je nenároková složka, jejíž výše se může pohybovat a může se lišit např. s výkonností těchto zaměstnanců, bez indicie o existenci systému cílových odměn nelze ještě dovozovat podjatost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 – 38, nebo ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020 – 36).
64. Podpůrně nelze přehlédnout ani to, že společnost FLEET Control, s. r. o., která vystupovala jako zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení, je krajskému soudu

dostatečně známa svým účelovým a obstrukčním jednáním (rozsudek ze dne 29. 11. 2018, č. j. 62 A 85/2018 – 132), a to i v souvislosti s uplatňováním námitek podjatosti oprávněných úředních osob (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 As 220/2015 – 47, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 As 339/2018 – 37, ze dne 17. 12. 2019, č. j. 10 As 134/2018 – 43, nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 166/2018 – 30). Jakkoliv se v nynější věci nejedná o rozhodující argument, krajský soud je ve shodě s žalovaným přesvědčen, že institut vyloučení z projednávání a rozhodování věci (včetně možnosti namítat podjatost) slouží výhradně k tomu, aby se na rozhodování správního orgánu nepodílely osoby, které mají osobní poměr k věci nebo účastníkům řízení. Jeho smyslem jistě není bezúčelně řetězit rozhodování o podjatosti jednotlivých funkcionářů a zaměstnanců na různých úrovních v hierarchii správních orgánů.

65. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

66. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 8. září 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce